

[Merete Bjørn Hanssen.]

cen her rejser, op til en saglig belysning og drøftelse. Jeg tror i hvert fald ikke på nytten af at holde forbundne kar tilstoppede.

Hermed vil jeg gerne anbefale forslaget til en grundig udvalgsbehandling.

Else-Merete Ross: Der er ikke tvivl om, at der efter vedtagelsen af den første teaterlov er kommet vækst i dansk teater, og at lovforslaget her yderligere vil bidrage dertil. Interessen for teatret er også blevet betydeligt forøget, selv om man stadig må konstatere, at en relativt ringe procentdel af befolkningen kommer i teatrene bare nogenlunde hyppigt.

I kulturbetænkningens afsnit om teatret og den forventede teknologiske udvikling synes jeg ministeren stiller sig lidt skeptisk over for teaterlivets fortsatte beståen, men det kan være, det er af pædagogiske grunde, fordi ministeren senere siger, at tendenserne peger i retning af, at kun teaterkunst af høj kvalitet vil kunne overleve.

Samtidig siger ministeren, at teatret for at holde sig levende og udviklingsdygtigt må have mod til og mulighed for ligesom film og TV at spille en pædagogisk og igangsættende rolle inden for den dramatiske kunst. Ministeren siger det så stærkt, at skal teatret bestå, må kvalitetskravene styrkes, og det gælder ikke blot de faste teatre. Hos de små eksperimenterende teatre beklages mangelen på tilstrækkelig kvalificeret personale. Om børneteater siges det, at børnene her skal møde kunstneriske præstationer af højeste kvalitet. I dette høje krav er ministeren i overensstemmelse med formand Mao, der siger, at kunstværker, som mangler kunstnerisk kvalitet, ingen kraft har, hvor progressive de end kan være politisk.

Under behandlingen af den gældende teaterlov spurgte den nuværende undervisningsminister, hr. Helge Larsen, om vi rent kunstnerisk gav teatret muligheder nok, og kom derefter som andre ordførere ind på spørgsmålet om uddannelse ikke blot af skuespillere, men af hele det personale, der skal til for at få et teater til at fungere. Tanken om en uddannelse, der også omfattede filmens og TVs skuespillere, kom frem med det udtrykkelige formål at hæve kvaliteten og få en ny rekruttering til disse

kunstformer. Statens teaterskole er nu oprettet, og ministeren foreslår, at dens problematik drøftes i udvalget.

I kulturbetænkningen siger ministeren, at i fremtidens samfund vil dramatikere have gode muligheder for at blive vejledere og revsere og blive opinionsdannende, idet de gennem teatret kan virke direkte ind på offentligheden og bidrage til at skabe en fri debat og en uafhængig meningsdannelse. Jeg synes ikke, vi behøver at vente på fremtidens samfund. Lige fra oldtiden til vore dage har dramatikere gennem teatret fået tilskuerne til at tænke, til at erkende og fået dem til at se sig selv og begivenhederne som i et spejl. Teatret har ofte været farligt, har sat spørgsmålstegn ved det etablerede; tænk blot på Ibsens Et Dukkehjem. Det udelukker ikke, at teatret også skal være lystigt og festligt, og at selve det at være mange samlet i fællesskab om samme oplevelse føles værdifuldt. Hvis formålet hovedsagelig er fri debat og meningsdannelse, er det vel et spørgsmål, om ikke TVs teater og reportage er de midler, der får sat størst debat i gang hos det største antal mennesker.

Men det er for snævert kun at betragte teatret som en opinionsdannende faktor. Skuespilkunsten i teatret er en kunstart for sig selv, der samler alle kunstneriske udtryksformer til en helhed over for et medlevende publikum, som den står i direkte kontakt med. Derved skabes en 2-vejs kommunikation, som billedskærmen af gode grunde er afskåret fra at give. I en teaterlov må det derfor være kunsten som sådan, vi søger at give så gode vilkår som muligt, og det mener jeg at ministerens lovforslag bidrager til.

I forbindelse med uddannelsen vil jeg gerne rejse det spørgsmål, om det at være skuespiller skal være et fag, som man er uddannet til og stadig dygtiggør sig til ligesom i ethvert andet fag. Eller er det at være skuespiller og at være knyttet til et teater eller en teatergruppe en livsform, som man er i døgnnet rundt? Mange af de teatergrupper, der skyder op i den vestlige verden i kølvandet på La Mama og Living Theatre, har haft tendenser til efterhånden at blive livsformer mere end teater til skade for kvalitetskravet.

Det fremhæves ofte i debatten, at skue-